

საქმე №1/158-18წ.

გ ა ნ ა ჩ ე ნ ი

საქართველოს სახელით

18 დეკემბერი, 2018 წელი

ქ. სამტრედია.

სამტრედიის რაიონული სასამართლო
მოსამართლე - ლევან მეშველიანი
სხდომის მდივანი - ქეთევან მეიშვილი

ბრალდების მხარე:

პროკურორი - მა----მ მე----ე.

დაცვის მხარე:

ბრალდებული - ვ----- კ----იძე.

მამის სახელი: ვ-----.

დაბადებული: 1-0-1--- წელი

დაბადების ადგილი: საქართველო

მოქალაქეობა: საქართველოს მოქალაქე

განათლება: ს-----.

ოჯახური მდგომარეობა: დაოჯახებული

პირადი ნომერი: 3-----

მცხოვრები: ს-----

ადვოკატი - თე----- ჟ-----.

სხდომის სახე - ღია

პასუხისგებაში მიცემის მუხლი: საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 126¹-ე მუხლის მეორე ნაწილის „ბ“ ქვეპუნქტით.

აღწერილობით-სამოტივაციო ნაწილი:

ბრალის ფორმა (ვ----- კ----იძე):

- ოჯახის ერთი წევრის მიერ ოჯახის სხვა წევრის მიმართ ძალადობა, რამაც გამოიწვია ფიზიკური ტკივილი და რასაც არ მოჰყოლია ამ კოდექსის 117-ე,

118-ე ან 120-ე მუხლებით გათვალისწინებული შედეგი, ჩადენილი არასრულწლოვნის თანდასწრებით მისივე ოჯახის წევრის მიმართ.

პირის ბრალდების შესახებ დადგენილების მიხედვით მის მიერ ჩადენილი ქმედება გამოიხატა შემდეგში:

2018 წლის 01 სექტემბერს ვ---- კ----იძე მეუღლესთან და არასრულწლოვან შვილებთან ერთად იმყოფებოდა სამტრედიის რაიონი სოფელ დიდ ჯი---ში მდებარე თავისი მშობლების სახლში, რა დროსაც დაახლოებით 00:30 საათზე, მთვრალ მდგომარეობაში მყოფმა, საცხოვრებელი სახლის წინ ქუჩაში უმოტივოდ ფიზიკუ---დ იძალადა მეუღლეზე ლ--- ზ-----იანზე. კერძოდ არასრულწლოვანი შვილების 30.0-2009 წელს დაბადებული მა----მ კ----იძესა და 15.0-2011 წელს დაბადებული ან-----ია კ----იდის თანდასწრებით თავის არეში ორჯერ დაარტყა ხელი, რის შედეგადაც ლ--- ზ-----იანმა განიცადა ფიზიკური ტკივილი.

1. სასამართლომ დაადგინა:

ბრალდების მხარის მიერ ვერ იქნა წარმოდგენილი უტყუარ მტკიცებულებათა ერთობლიობა, რომელიც გონივრულ ეჭვს მიღმა დაადასტურებდა ვ----- კ----იდის ბრალეულობას საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 126¹-ე მუხლის მეორე ნაწილის „ბ“ ქვეპუნქტით გათვალისწინებული დანაშაულის ჩადენაში.

2. ქმედების სამართლებრივი აღწერა:

2.1. სასამართლო სხდომაზე საქმის განხილვისას მოწმეებმა ლ--- ზ-----იანმა, მა----მ ვა-----ემ, ვ----- კ----იძემ, მა----მ კ----იძემ და ან-----ია კ----იძემ ისარგებლეს მასთავის საპროცესო კოდექსით მინიჭებული უფლებით და არ მისცეს ჩვენება ახლო ნათესავის - ვ----- კ----იდის მიმართ.

(სასამართლო სხდომის ოქმი).

2.2. სასამართლო სხდომაზე მოწმის სახით დაკითხულმა სამტრედიის შს რაიონული სამმართველოს დიდი ჯი---შის განყოფილების დეტექტივის თანაშემწე-გამომძიებელმა გე-----ნ ცხ-----მა განმარტა, რომ 2018 წლის 1 სექტემბერს პოლიციის განყოფილებაში გამოცხადდა ლ--- ზა-----ი, რომელმაც განაცხადა, რომ მისმა მეუღლემ ვ----- კ----იძემ იძალად მასზე. განცხადების საფუძველზე დაიწყო გამოძიება. მან მოწმის სახით დაკითხა ლ. ზ-----იანი, რომელმაც განუცხადა, რომ ნასვამ მდგომარეობაში მყოფმა ვ. კ----იძემ მას მოაყენა სიტყვიერი შეუ---ცხყოფა და მოსთხოვა წასულიყო ქუთაისში. როდესაც ჭიშკათან მივიდა ვ. კ----იძე დაეწია მას და ორჯერ დაატყა ხელი თავში. მან ასევე დაკითხა ვ. კ----იძე და მათი ოჯახის წევრები, ექსპერტის და დაზარალებულის მონაწილეობით დაათვალიერა შემთხვევის

ადგილი, დანიშნა სასამართლო სამედიცინო ექსპერტიზა ლ. ზ-----იანის მიმართ და ბრალდების შესახებ დადგენილება წარუდგინა ვ. კ----იძეს.

(სასამართლო სხდომის ოქმი).

2.3. სასამართლო სხდომაზე მოწმის სახით დაკითხულმა შს სამტრედიის რაიონული სამმართველოს დეტექტივ-გამომძიებელმა ზვ---- თე-----ემ განაცხადა, რომ მან ამ საქმეზე დაკითხა არასრულწლოვანი მოწმეები მა----მ და ან-----ია კ----იძეები, რომლებმაც გაუცხადეს, რომ მათ დაინახეს როგორ მოუქნია მამამ ხელი დედას, თუმცა დაარტყა თუ არა არ დაუნახავთ.

(სასამართლო სხდომის ოქმი).

2.4. სასამართლო სხდომაზე მოწმის სახით დაკითხულმა ექსპერტ-კრიმინალისტმა გუ---მ ჟუ-----ა განაცხადა, რომ ამ საქმეზე მონაწილეობდა შემთხვევის ადგილის დათვალიერებაში და აწარმოა ფოტოგადაღება. იღებდა იმ ადგილებს, რასაც დაზარალებული მიუთითებდა.

(სასამართლო სხდომის ოქმი).

2.5. 2018 წლის 01 სექტემბრის შემთხვევის ადგილის დათვალიერების ოქმით დადგენილია, რომ შემთხვევის ადგილი მდებარეობს სამტრედიის რაიონის სოფელ დიდ ჯი---ში პირველი ქ. N33-ში და წარმოადგენს ვ----- კ----იდის ორ სართულიან საცხოვრებელ სახლს რომლის წინახედით მდებარეობს დასავლეთით, ლ--- ზ-----იანმა ხელით მიუთითა სახლის მეორე სართულზე არსებულ საძინებელ ოთახზე და სახლის პირველ სართულზე არსებულ ზაღის ოთახზე სადაც მისი განმარტებით 2018 წლის 01 სექტემბერს მთვრალ მდგომარეობაში მყოფმა მისმა მეუღლემ ვ----- კ----იძემ მას მიაყენა სიტყვიერი შეუ---ცხყოფა. შემდეგ კი მიუთითა სახლის წინ ქუჩაში ადგილზე სადაც მეუღლემ სიტყვიერი შეუ---ცხყოფის მიყენების შემდეგ მათი არასრულწლოვანი შვილების თანდასწრებით ორჯერ ხელი დაარტყა მას თავის არეში.

(ს.ფ. 28–36).

3. ქმედების სამართლებრივი შეფასება

3.1 სასამართლომ განიხილა მოცემული სისხლის სამართლის საქმე, გამოიკვლია და შეაფასა ბრალდების მხარის მიერ წარმოდგენილი ყველა მტკიცებულება საქმესთან მათი რელევანტურობის, დასაშვებობისა და უტყუარობის თვალსაზრისით მიაჩნია, რომ საქმეში არ არსებობს ერთმანეთთან შეთანხმებულ, აშკარა და დამაჯერებელ მტკიცებულებათა ერთობლიობა, რომელიც გონივრულ ეჭვს მიღმა დაადასტურებდა

ბრალდებულ ვ---- კ----იდის მიერ მართლსაწინააღმდეგო და ბრალეული ქმედების ჩადენას, რაც მის მიმართ გამამტყუნებელი განაჩენის გამოსატანის საფუძველი გახდებოდა.

3.2. სასამართლო განმარტავს, რომ ზოგადად საქმის კანონიერი გადაწყვეტა, ემყარება საქმეზე შეკრებილ მტკიცებულებებს, რომელთა გამოკვლევისა და შეფასების საფუძველზე ხდება საქმის ფაქტობრივი გარემოებების დადგენა. ფაქტობრივი გარემოებების სწორ დადგენაზეა დამოკიდებული სასამართლოს მიერ ქმედებისათვის სწორი სამართლებრივი შეფასების მიცემა. აღნიშნულიდან გამომდინარე, სასამართლოს მიაჩნია, რომ განსაკუთრებული მნიშვნელობა ენიჭება სასამართლოს მიერ საქმეზე ფაქტობრივი გარემოებების კვალიფიციურ დადგენას, საქმეში დაცული მტკიცებულებების, მოწმეთა ჩვენებების სწორ შეფასებას.

3.3. საქართველოს სისხლის სამართლის საპროცესო კოდექსის მე-3 მუხლის 23-ე ნაწილით, სისხლის სამართლის საქმეებზე მართლმსაჯულების განხორციელების პროცესში მტკიცებულება წარმოადგენს ინფორმაციის წყაროს, რომელმაც შეიძლება დაადასტუროს ან უარყოს ბრალდებული პირის მიერ დანაშაულის ჩადენის ფაქტი. მტკიცებულებების მეშვეობით სასამართლო ადგენს, „არსებობს თუ არა ფაქტი ან ქმედება, რომლის გამოც ხორციელდება სისხლის სამართლის პროცესი, ჩაიდინა თუ არა ეს ქმედება გარკვეულმა პირმა, დამნაშავეა თუ არა იგი, აგრეთვე გარემოებებს, რომლებიც გავლენას ახდენს ბრალდებულის პასუხისმგებლობის ხასიათსა და ხარისხზე“. ცხადია, რომ ამ პროცესში ყალბი, არასანდო ან საეჭვო მტკიცებულების გამოყენების შესაძლებლობა, იმავდროულად, უდანაშაულო პირისთვის პასუხისმგებლობის დაკისრების შესაძლებლობის დაშვებას გულისხმობს, რაც არა მხოლოდ კონსტიტუციით დაცულ უფლებას, არამედ სისხლისსამართლებრივი დევნის მიზნებსაც უპირისპირდება.

3.4. სწორედ ამიტომ, საქართველოს კონსტიტუცია, კერძოდ კონსტიტუციის მე-40 მუხლის მე-3 პუნქტი ერთმნიშვნელოვნად ადგენს, რომ მხოლოდ უტყუარი მტკიცებულება შეიძლება გახდეს პირის ბრალდების და შემდგომში მისი დამნაშავედ ცნობის საფუძველი და ყოველგვარი ეჭვი, რომელიც ვერ დადასტურდება კანონით დადგენილი წესით, უნდა გადაწყდეს ბრალდებულის სასარგებლოდ.

3.5. ყოველი მტკიცებულება, რომელიც ბრალდებასა თუ განაჩენს საფუძვლად ედება, შესაძლოა იწვევდეს დავას. გამოძიების შედეგად მოპოვებული მტკიცებულებები, როგორც წესი, მხარეთა განსხვავებული შეფასებისა და კამათის საგანს წარმოადგენს. სისხლისსამართლებრივი დევნის სხვადასხვა ეტაპზე მხარეებს ეძლევათ შესაძლებლობა, შეამოწმონ

მტკიცებულებათა ნამდვილობა, ფაქტობრივი და სამართლებრივი გარემოებები, რომლებიც ასაბუთებს ან უარყოფს ბრალდებული პირის კავშირს ჩადენილ დანაშაულთან.

3.6. საქართველოს სისხლის სამართლის საპროცესო კოდექსის მე-3 მუხლის 24-ე პუნქტის შესაბამისად, მოწმის ჩვენება არის მოწმის მიერ სასამართლოში მიცემული ინფორმაცია სისხლის სამართლის საქმის გარემოებათა შესახებ.

3.7. საქართველოს სისხლის სამართლის საპროცესო კოდექსის 47-ე მუხლის თანახმად სასამართლოში ჩვენების მიცემისას მოწმის სტატუსით სარგებლობს, მისი უფლებები ენიჭებათ და მისი მოვალეობები ეკისრებათ დაზარალებულს. 49-ე მუხლის პირველი ნაწილის "დ" ქვეპუნქტის შესაბამისად კი, მოწმეს უფლება აქვს არ მისცეს ჩვენება, რომელიც დანაშაულის ჩადენაში ამხელს მას ან მის ახლო ნათესავს;

3.8. სასამართლო სხდომაზე საქმის განხილვისას მოწმეებმა (დაზარალებულმა) ლ--- ზ-----იანმა, მა----მ ვა-----ემ, ვ----- კ----იძემ, მა----მ კ---იძემ და ან-----ია კ----იძემ, ისარგებლეს მათთვის საპროცესო კოდექსით მინიჭებული უფლებით და არ მისცეს ჩვენება ახლო ნათესავის - ვ----- კ----იძის მიმართ.

3.9. სასამართლო განმარტავს, რომ საქართველოს სისხლის სამართლის საპროცესო კოდექსით მოწმისათვის მინიჭებული უფლება - არ მისცეს ჩვენება, რომელიც დანაშაულის ჩადენაში ამხელს მას ან მის ახლო ნათესავს, გამომდინარეობს საქართველოს კონსტიტუციიდან, რომლის მე-40 მუხლის მე-2 პუნქტი ადგენს დუმილის და საკუთარი თავის თვითინკრიმინაციაზე უარის უფლებას (nemo tenetur). საქართველოს კონსტიტუცია განავრცობს ამ უფლებას ახლობელთა მიმართ და 42-ე მუხლის მე-8 პუნქტით აცხადებს - "არავინ არ არის ვალდებული ამტკიცოს თავისი უდანაშაულობა . ბრალდები ს მტკიცებს მოვალეობა ეკისრება ბრალმდებელს". მითითებული უფლება სასამართლო დაცვის სამართლიანი სასამართლო განხილვის მნიშვნელოვანი ელემენტია. კონსტიტუციის 42-ე მუხლის მე-8 პუნქტით გარანტირებული უფლების დარღვევით, ბრალდებულის ნების საწინააღმდეგოდ მოპოვებული მტკიცებულება დაუშვებელია და წარმოადგენს იურიდიული ძალის არმქონეს. შესაბამისად ასევე დაუშვებელია მათი პოზიციის - დანაშაულში მამხილებელი ჩვენების მიცემაზე უარის - ბრალდებულის საწინააღმდეგოდ გამოყენება.

3.10. შესაბამისად სასამართლო მოწმის (დაზარალებულის) მიერ გამოძიებისას სხვა საპროცესო მოქმედებებში მონაწილეობის დროს მიწოდებული ინფორმაციას მტკიცებულებად ვერ გამოიყენებს.

3.11. სასამართლო განმარტავს, გამოძიების პროცესი მიზანი, მისი მნიშვნელობა გამოიხატება საპროცესო მოქმედებების ჩატარებასა და ისეთი ტიპის მტკიცებულებების მოპოვებაში, რომელიც მაქსიმალურად მოიცავს ინფორმაციას დანაშაულის ჩადენის შედეგად განვითარებული მოვლენების შესახებ, შესაბამისად მტკიცებულებათა მოცულობაც და მათი შინაარსიც უნდა ემსახუროდეს შემთხვევის ვითარების გადმოცემას და მხარის მიერ მტკიცების პროცესში ისეთი მტკიცებულებების წარმოდგენას, რომლითაც უნდა დადასტურდეს პირის ბრალეულობა, ამასთან საქმის გარემოებები, რომლებიც სისხლის სამართლის საპროცესო კოდექსის თანახმად შეიძლება რომ დადასტურდეს გარკვეული სახის მტკიცებულებებით, არ შეიძლება დადასტურდეს სხვა სახის მტკიცებულებებით.

3.12. საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის პირველი მუხლის პირველი ნაწილის შესაბამისად, საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსი ადგენს სისხლის-სამართლებრივი პასუხისმგებლობის საფუძველს, განსაზღვრავს, თუ რომელი ქმედებაა დანაშაულებრივი, და აწესებს შესაბამის სასჯელს ან სხვა სახის სისხლის-სამართლებრივ ღონისძიებას.

3.13. ამავე კოდექსის მეშვიდე მუხლის პირველი ნაწილის თანახმად კი, სისხლის-სამართლებრივი პასუხისმგებლობის საფუძველია დანაშაული, ესე იგი ამ კოდექსით გათვალისწინებული მართლსაწინააღმდეგო და ბრალეული ქმედება.

3.14. საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 126¹-ე მუხლის მეორე ნაწილის „ბ“ ქვეპუნქტით გათვალისწინებული დანაშაული გულისხმობს ოჯახის ერთი წევრის მიერ ოჯახის სხვა წევრის მიმართ ძალადობა, რამაც გამოიწვია ფიზიკური ტკივილი და რასაც არ მოჰყოლია ამ კოდექსის 117-ე, 118-ე ან 120-ე მუხლებით გათვალისწინებული შედეგი, ჩადენილი არასრულწლოვნის თანდასწრებით მისივე ოჯახის წევრის მიმართ.

3.15. ვ---- ვ----იქვს ბრალი დაედო მასში, რომ „...მოვრალ მდგომარეობაში მყოფმა, თავის არეში ხელის დარტყმის გზით ფიზიკურად იძალადა მეუღლე ლ--- ზ-----იანზე, რის შედეგადაც მან განიცადა ფიზიკური ტკივილი. ...“.

3.1- სასამართლო განმარტავს, რომ საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 126¹ -ე მუხლის მეორე ნაწილის „ბ“ ქვეპუნქტის დეფინიციაში მითითებულია ჩადენილი ქმედების შედეგზე - ფიზიკური ტკივილზე. რაც იმას ნიშნავს, რომ ფიზიკური ტკივილის განცდა, ამ მუხლით გათვალისწინებული დანაშაულის აუცილებელი ნიშანია. შესაბამისად, დანაშაულის ყველა სხვა ნიშანთან ერთად სასამართლო განხილვისას უტყუარად უნდა დადგინდეს განიცადა თუ არა დაზარალებულად ცნობილმა პირმა ფიზიკური ტკივილი. ამ გარემოებების გარეშე კი დანაშაულის შემადგენლობა არ იარსებებს.

3.17. ამ კუთხით სასამართლო მოიშველიებს და მიუთითებს საქართველოს უზენაესი სასამართლოს 201- წლის 25 ივლისის განაჩენზე (საქმე №141აპ.-1-) სადაც საკასაციო სასამართლომ განმარტა შემდეგი: „ ... სისხლის სამართლის მატერიალური კანონმდებლობა შეიცავს მუხლებს, რომლით დაკვალიფიცირებისას განმსაზღვრელია დაზარალებულის სუბიექტური აღქმა მის მიმართ განხორციელებული ქმედებისადმი. მაგალითად, მუქარის დანაშაულის (საქართველოს სსკ-ის 151-ე მუხლი) დასადგენად დაზარალებულმა მუქარის განხორციელება რეალუ---დ უნდა აღიქვას, ცემის დანაშაულის შემთხვევაში (საქართველოს სსკ-ის 125-ე მუხლი), მან ტკივილი უნდა განიცადოს და ა.შ. ...“

3.18. ყოველივე ზემოაღნიშნულიდან გამომდინარე, სასამართლო განმარტავს, რომ ტკივილი სუბიექტური აღქმაა და დაზარალებული ერთადერთი სუბექტია, ვისაც შეუძლია სასამართლოს მიაწოდოს ინფორმაცია მასზე ფიზიკური ზემოქმედებით განიცადა თუ არა ტკივილი. ყველა სხვა პირის განმარტება კი, არის მხოლოდ ვარაუდი.

3.19. მტკიცებულებათა ერთობლიობა გულისხმობს, მტკიცებულებებს შორის შინაარსობრივი კავშირის არსებობას და გამორიცხავს მათ შორის წინააღმდეგობას. ისინი უნდა მიუთითებდნენ და ადასტურებდნენ ერთსა და იმავე გარემოებებსა და ფაქტებს და ადგენდნენ ბრალდებულის ბრალეულობას, დანაშაულის ჩადენის ფაქტს და მტკიცების საგანში შემავალ სხვა გარემოებებს ისე, რომ არ ტოვებდნენ არსებით გარემოებებში დაეჭვების გონივრულ საფუძველს. ზემოთ მითითებული მტკიცებულებები კი, დაზარალებულისა და თვითმხილველი მოწმის ჩვენებების არ არსებობის პირობებში არასაკმარისია ვ. კ----იდის მიერ ლ. ზ-----იანის მიმართ ძალადობის ფაქტის დასადასტურებლად და მით უმეტეს შეუძლებელია იმის განსაზღვრა, განიცადა თუ არა ამ უკანასკნელმა ტკივილი და შესაბამისად ერთმნიშვნელოვნად ვერ აკმაყოფილებენ გონივრულ ეჭვს მიღმა სტანდარტს.

3.21. რაც შეეხება საქმეში არსებულ სხვა წერილობით მტკიცებულებებს, საპროცესო დოკუმენტაციას, ისინი არ შეიცავენ რაიმე ინფორმაციას რაც მნიშვნელოვანი იქნებოდა ბრალის დადასტურების ან უარყოფის თვალსაზრისით.

3.22. საქართველოს სისხლის სამართლის საპროცესო კოდექსის მე-5 მუხლის მე-2 ნაწილის თანახმად, არავინ არის ვალდებული, ამტკიცოს თავისი უდანაშაულობა, მტკიცების ტვირთი ეკისრება ბრალმდებელს. ამავე მუხლის მე-3 ნაწილის თანახმად, მტკიცებულების შეფასების დროს წარმოშობილი ეჭვი, რომელიც არ დასტურდება კანონით დადგენილი წესით, უნდა

გადაწყდეს ბრალდებულის სასარგებლოდ.

3.23. საქართველოს სსსკ-ის მე-13 მუხლის მე-2 ნაწილის შესაბამისად, გამამტყუნებელი განაჩენი უნდა ეფუძნებოდეს მხოლოდ ერთმანეთთან შეთანხმებულ, აშკარა და დამაჯერებელ მტკიცებულებათა ერთობლიობას, რომელიც გონივრულ ეჭვს მიღმა ადასტურებს პირის ბრალეულობას.

3.24. სასამართლო განმარტავს, რომ ეჭვის გამომრიცხავ შეთანხმებულ მტკიცებულებათა ერთობლიობაში იგულისხმება საქმის არსებითი განხილვის დროს მხარეთა მიერ გამოკვლეული სულ მცირე, ორი პირდაპირი ხასიათის მტკიცებულების არსებობა, რომლებიც სრულ თანხვედრაში იქნება ერთმანეთთან და მოგვცემს დანაშაულის შემადგენლობის ყველა ნიშნის დადასტურების შესაძლებლობას, რაც მოცემულ შემთხვევაში სახეზე არ არის.

3.25. სისხლის სამართლის საპროცესო კოდექსის 269-ე მუხლის მე-2 ნაწილის თანახმად, „გამამტყუნებელ განაჩენს არ შეიძლება საფუძვლად დაედოს ვარაუდი“, საქართველოს სსსკ-ის მე-5 მუხლის მიხედვით კი: „მტკიცებულებების შეფასების დროს წარმოშობილი ეჭვი, რომელიც არ დასტურდება კანონით დადგენილი წესით, უნდა გადაწყდეს ბრალდებულის სასარგებლოდ“, ხოლო სსსკ-ის 259-ე მუხლის III ნაწილის თანახმად: „სასამართლოს განაჩენი დასაბუთებულია, თუ ის ემყარება სასამართლო განხილვის დროს გამოკვლეულ, ეჭვის გამომრიცხავ მტკიცებულებათა ერთობლიობას. განაჩენში ჩამოყალიბებული ყველა დასკვნა და გადაწყვეტილება დასაბუთებული უნდა იყოს“.

3.26. ამდენად სასამართლო მივიდა იმ დასკვნამდე, რომ სახეზე არ არის გონივრულ ეჭვს მიღმა არსებულ, შეთანხმებულ მტკიცებულებათა ერთობლიობა ვ----- კ-----იდის დამნაშავედ ცნობისა და მის მიმართ გამამტყუნებელი განაჩენის გამოტანისათვის. კერძოდ, ბრალდების მხარის მიერ არ იქნა წარმოდგენილი გამამტყუნებელი განაჩენის გამოტანისათვის საჭირო მტკიცებულებათა ერთობლიობა, რომლებიც ობიექტურ პირს დაარწმუნებდა, ვ----- კ-----იდის ბრალეულობაში.

3.27. ზემოაღნიშნული გარემოების გათვალისწინებით სასამართლოს მიაჩნია, რომ ბრალდებული ვ----- კ-----იძე უდანაშაულოდ უნდა იქნეს ცნობილი და წარდგენილ ბრალდებაში გამართლდეს.

ს ა რ ე ზ ო ლ უ ც ი ო ნ ა წ ი ლ ი

სასამართლომ იხელმძღვანელა საქართველოს სისხლის სამართლის საპროცესო კოდექსის 21-ე მუხლის პირველი ნაწილით, 258-260-ე, 268-ე, 270-272-ე, 275-277-ე, 279-ე, 280-ე, 293-ე მუხლებით,

დაადგინა:

3---- კ----იძე ცნობილი იქნეს უდანაშაულოდ საქართველოს სისხლის სამართლის კოდექსის 126¹-ე მუხლის მეორე ნაწილის „ბ“ ქვეპუნქტით გათვალისწინებული დანაშაულის ჩადენაში და გამართლდეს.

3---- კ----იძის მიმართ გამოყენებული აღკვეთის ღონისძიება გირაო გაუქმდეს და გირაოს უზრუნველყოფის მიზნით აგ-----ა ტუ-----ადის (პ/ნ. 3--- ----- საკუთრებაში არსებული უძრავი ქონებას - მდებარე სამტრედიის რაიონი სოფელი დიდი ჯი---ში, (ზონა - სამტრედია - 3-, სექტორი - დიდი ჯი--- ში - 0-, კვარტალი - 4-, ნაკვეთი - 0-3, საკადასტრო კოდი - №3-.0-.4-.0-3.) - 5.000 (ხუთი ათასი) ლარის ღირებულების წილს, განაჩენის აღსრულებიდან ერთი თვის ვადაში მოეხსნას სამტრედიის რაიონული სასამართლოს 2018 წლის 05 სექტემბრის განჩინებით დადებული ყადაღა.

განემარტოს გამართლებულ **3----- კ----იძეს**, რომ უფლება აქვს მოითხოვოს მიყენებული ზიანის ანაზღაურება საქართველოს სსსკ-ის 92-ე მუხლით დადგენილი წესით.

განაჩენი კანონიერ ძალაში შედის მისი საჯაროდ გამოცხადებისთანავე.

განაჩენის გასაჩივრება შეიძლება მისი გამოცხადებიდან ერთი თვის ვადაში ქუთაისის სააპელაციო სასამართლოს სისხლის სამართლის საქმეთა პალატაში (ქ. ქუთაისი, ნიუპორტის ქუჩა №32), სამტრედიის რაიონული სასამართლოს მეშვეობით (ქ. სამტრედია, ძმები ნინუების ქუჩა №1).

მოსამართლე

ლევან მეშველიანი